

Arrest

nr. 70 385 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) van 13 juli 2011, aan verzoekers ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 20 juni 2011 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker M. N. S. op 12 mei 2011 en verzoekster Z. S. op 16 mei 2011 asiel vroegen in Hongarije.

Op 22 juni 2011 werd door de Belgische autoriteiten de terugname op basis van artikel 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek

dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort: de Dublin-II-Verordening) gevraagd aan Hongarije. Op 27 juni 2011 lieten de Hongaarse autoriteiten weten dat ze instemden met de terugname van verzoekers op basis van artikel 16.1.c. van de Dublin-II-Verordening.

Op 13 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) evenals een doorlaatbewijs - bijlage 10bis.

De beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) worden aan beide verzoekers ter kennis gebracht op 13 juli 2011 en zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering ten aanzien van verzoeker M. N. S. luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten S. M. N. geboren te C, op (in) 30.04.1947 van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene vroeg op 20/06/2011 asiel in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30/04/1947. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene asiel vroeg in Hongarije op 12/05/2011. Wanneer tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 20/06/2011 aan betrokkene gevraagd wordt of hij ooit eerder in het land van verblijf of in een ander land een asielaanvraag had ingediend, antwoordt hij ontkennend. Na confrontatie met het feit dat de controle van zijn vingerafdrucken een positief resultaat opleverde verklaart betrokkene dat hij onderweg ergens werd tegengehouden door de politie en dat zijn vingerafdrucken werden genomen. Betrokkene verklaart dat hij zich de naam van die plaats niet meer herinnert en dat hij daar geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat het is zoals in Griekenland, de vingerafdrucken worden genomen maar er is geen asielaanvraag. Betrokkene verklaart dat hij in Kondozi te Afghanistan met de smokkelaar had afgesproken dat hij naar België zou gebracht worden. Betrokkene verklaart dat hij in dat ander land geen asiel heeft aangevraagd. Het vingerafdrukkenonderzoek toont echter onweerlegbaar aan dat de betrokkene op 12/05/2011 in Hongarije asiel vroeg. De betrokkene verklaart dat hij geen exacte data kent. Hij verklaart dat hij ongeveer 2 maanden geleden per auto en te voet van Afghanistan naar Iran reisde waar hij 4 à 5 dagen verbleef. Betrokkene verklaart dat hij vanuit Iran per auto en te voet naar Turkije reisde waar hij 6 dagen verbleef. Hij verklaart dat hij vanuit Turkije per auto naar Griekenland reisde waar hij 12 dagen verbleef. Betrokkene verklaart dat hij vanuit Griekenland per auto naar Macedonië reisde waar hij 56 dagen verbleef. Hij verklaart dat hij vanuit Macedonië te voet naar Servië reisde waar hij 5 dagen verbleef. Betrokkene verklaart dat hij de namen van de andere landen die hij passeerde niet kent. Betrokkene verklaart dat hij verder reisde met een soort taxi en een vrachtwagen. Betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrucken genomen werden tussen Servië en België en dat hij gedurende 3 dagen werd vastgehouden. Betrokkene verklaart dat hij de naam van dat land en de plaats niet kent. Betrokkene verklaart dat hij op 20/06/2011 in België arriveerde. Betrokkene reisde samen met zijn partner S. Z, 30/01/1953 en zijn 3 kinderen, S. H, °20/10/1996 S. S, °30/09/1997 en S. O, °25/12/1999.

Op basis van beschikbare gegevens werd op 22/06/2011 de terugname op basis van art 16.1.c van de Dublinverordening gevraagd aan Hongarije. Op 27/06/2011 lieten de Hongaarse autoriteiten ons weten dat ze instemden met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003. De Hongaarse autoriteiten lieten ons weten dat betrokkene op 11/05/2011 een asielaanvraag indiende met zijn vrouw en 3 kinderen. Gezien zij op 06/06/2011 verdwenen, werd de procedure niet voortgezet. Ook zijn echtgenote en zijn 3 minderjarige kinderen zijn het voorwerp van een terugnameakkoord met Hongarije. Hongarije is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve

manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Gezien de Hongaarse autoriteiten nog geen beslissing hebben genomen inzake de asielaanvraag van betrokkene, kan hij niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen. Hij verklaart enkel dat hij goede dingen hoorde over België en dat hij daarom aan de smokkelaar vroeg om hem naar België te brengen. Betrokkene verklaart dat hij in Hongarije geen asiel wou aanvragen omdat in er veel Pashtoen zijn. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een Vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat zijn pink is gebroken geweest. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat de aangehaalde problemen betrokkene zouden verhinderen om te reizen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (7) dagen. Hij dient zich samen met zijn gezin aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten. (2)"

Ten aanzien van verzoekster Z. S. wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S. Z.

geboren te K, op (in) 30.01.1953

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene vroeg op 20/06/2011 asiel in België. Zij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Afgaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30/01/1953. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene asiel vroeg in Hongarije op 16/05/2011. Wanneer tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 20/06/2011 aan betrokkene gevraagd wordt of zij ooit eerder in het land van verblijf of in een ander land een asielaanvraag had ingediend, antwoordt zij ontkennend. Na confrontatie met het feit dat de controle van haar vingerafdrukken een positief resultaat opleverde verklaart betrokkene dat zij in Hongarije geen asiel heeft aangevraagd maar dat haar vingerafdrukken er wel genomen werden. Betrokkene verklaart dat zij haar vingerafdrukken niet wou geven en dat ze er geen asiel aanvroeg. Het vingerafdrukkenonderzoek toont echter onweerlegbaar aan dat de betrokkene op 12/05/2011 in Hongarije asiel vroeg. De betrokkene verklaart dat zij geen exacte data kent. Zij verklaart dat zij ongeveer 2 maanden geleden per auto en te voet van Afghanistan naar Iran reisde waar zij 4 nachten verbleef. Betrokkene verklaart dat zij vanuit Iran per auto en te voet naar Turkije reisde waar zij 5 dagen verbleef. Zij verklaart dat zij vanuit Turkije per auto en te voet naar Griekenland reisde waar zij 15 dagen verbleef. Betrokkene verklaart dat zij vanuit Griekenland per auto en te voet naar Hongarije reisde waar zij 5 à 6 dagen verbleef. Betrokkene verklaart dat zij in Hongarije ongeveer 5 dagen in een politiebureau in een onbekende plaats verbleef. Betrokkene verklaart dat zij niet weet via welke landen zij verder

reisde. Betrokkene verklaart dat zij van Hongarije per vrachtwagen naar België reisde waar zij arriveerde op 20/06/2011. Betrokkene reisde samen met haar partner Sadim Mohamad Nasim, 30/04/1947 en haar 3 kinderen 3 kinderen, S. H, 020/10)1996 S. S, 030/09/1997 en S. O, 025/12/1999. Op basis van beschikbare gegevens werd op 22/06/2011 de terugname op basis van art 16.1.c van de Dublinverordening gevraagd aan Hongarije. Op 27/06/2011 lieten de Hongaarse autoriteiten ons weten dat ze instemden met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1 .c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003. De Hongaarse autoriteiten lieten ons weten dat betrokkene op 11/05/2011 een asielaanvraag indiende met haar man en 3 kinderen. Gezien zij op 06/06/2011 verdwenen, werd de procedure niet voortgezet. Ook haar partner en haar 3 minderjarige kinderen zijn het voorwerp van een terugnameakkoord met Hongarije. Hongarije is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Gezien de Hongaarse autoriteiten nog geen beslissing hebben genomen inzake de asielaanvraag van betrokkene, kan hij niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom zij precies in België haar asielaanvraag wou indienen. Zij verklaart enkel dat zij goede dingen over België had gehoord en dat het afgesproken was met de smokkelaar om hen naar België te brengen. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat ze gezondheidsproblemen heeft. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde problemen hem verhinderen om te reizen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1 .c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (7) dagen. Zij dient zich samen met haar gezin aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekers in hun inleidend verzoekschrift stellen “A ces causes et toutes autres à faire valoir après examen du dossier administratif”, wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoekers kunnen zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet), alsook de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. en de schending van.

Ter adstruering van hun eerste middel verwijzen verzoekers naar de tekst van artikel 62 van de vreemdelingenwet en naar de tekst van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen en citeren ze deze artikelen.

Vervolgens stellen verzoekers dat zij ten tijde van hun laatste oproeping bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 juli 2011 een medisch attest hebben voorgelegd dat verscheidene littekens van brandwonden beschrijft bij hun dochter S. Verzoekers stellen vervolgens dat deze sporen van brandwonden bij een jong meisje van 14 jaar een ernstige omstandigheid uitmaakt en aldus een ernstig onderzoek vereist. Nochtans, vervolgen verzoekers, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing van de vader er geen verwijzingen terug te vinden zijn naar dit medisch attest en dat de bestreden beslissing van de moeder foutief motiveert: *“Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat ze gezondheidsproblemen heeft. In het administratief dossier van betrokkenen zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven.”*

Verzoekster benadrukt dat zij niet haar eigen gezondheidstoestand maar die van haar dochter heeft aangehaald. Verzoekers besluiten dat de verwerende partij haar beslissingen niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en dat de beslissingen niet behoorlijk zijn gemotiveerd.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij werden genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt. Verder wordt verduidelijkt, dat verzoekers reeds asiel aanvroegen in Hongarije, dat zij verklaarden vanuit Kondo te Afghanistan te zijn vertrokken waarbij zij over Iran, Turkije, Griekenland reisden, dat verzoekster verklaarde over Hongarije te zijn gereisd waar haar vingerafdrukken werden genomen en dat verzoeker verklaarde dat hij tussen Servië en België 3 dagen is vastgehouden alwaar zijn vingerafdrukken werden genomen, dat beiden verklaarden op 20 juni in België te zijn aangekomen en dat de Hongaarse overheid heeft ingestemd met de vraag tot overname van verzoekers in toepassing van artikel 16 (1) c van de Dublin-II-Verordening. Tevens motiveert de verwerende partij in haar beslissingen waarom zij van oordeel is dat een behandeling van de asielaanvraag ingevolge de artikelen 7 en 15 van de voormelde verordening niet van toepassing is. Tot slot wordt ook weergegeven dat de gezondheidstoestand van verzoekers hen niet verhinderen om te reizen. De verwerende partij

concludeert dat er geen concrete gegevens voorhanden zijn om de asielaanvraag van verzoekers te behandelen op grond van de artikelen 3, § 2 en 15 van de voormelde verordening.

De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre verzoekers van oordeel zijn dat er geen rekening werd gehouden met een door hen neergelegd stuk en dat hieromtrent bijgevolg niet is gemotiveerd en aldus de motivering gebrekkig is, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het Dublininterview naar aanleiding van de vraag betreffende haar gezondheidstoestand heeft verklaard dat zij last heeft van haar benen en dat zij maagproblemen heeft. Er is geen enkele verwijzing naar de gezondheidstoestand van één van haar kinderen. Verzoekers echtgenoot verklaarde naar aanleiding van de vraag die hem gesteld werd betreffende zijn gezondheidstoestand dat zijn pink gebroken is geweest. Ook in dit verhoorrapport is geen enkele verwijzing terug te vinden naar de gezondheidstoestand van één van de kinderen. In het administratief dossier is geen medisch verslag aanwezig die de verklaringen van verzoekers kunnen staven. De Raad is aldus van oordeel dat de bestreden beslissingen berusten op een correcte feitenvinding.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aangezien het medisch attest waarnaar verzoekers verwijzen, niet terug te vinden is in het administratief dossier, kon de verwerende partij er logischerwijze ook geen rekening mee houden.

Waar verzoekers aangegeven dat zij het medisch attest hebben overhandigd aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 juli 2011, kan enkel worden vastgesteld dat zulks niet blijkt uit het administratief dossier. Verzoekers brengen ook geen enkel begin van bewijs aan dat zij dit medisch attest hebben neergelegd. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met een medisch attest dat voor het eerst bij het verzoekschrift in hun beroep bij de Raad wordt gevoegd.

Met hun betoog maken verzoekers geenszins aannemelijk dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit voormelde bespreking is gebleken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle gegevens die haar op dat ogenblik bekend waren en haar beslissingen gebaseerd heeft op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021). De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekers in hun concreet geval voor het nemen van de bestreden beslissingen toezeggingen of beloften verkregen hebben van de verwerende partij. Evenmin tonen verzoekers dit aan. Ook tonen zij geen vaste gedragslijn aan van de verwerende partij, waarvan deze *in casu* afgeweken zou zijn en in welke mate zij hier rechten uit zouden putten. Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2 en 15 van de Dublin-II-Verordening en van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Wat betreft hun tweede middel citeren verzoekers artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, de preambule en de artikelen 3.2 en 15.1 van de Dublin-II-Verordening en de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

Vervolgens stellen verzoekers dat de terugkeer op grond van de Dublin-II-Verordening het algemeen gekend probleem stelt dat ondanks de verordening, niet alle EU-lidstaten asielzoekers op een zelfde wijze behandelen. Verzoekers wijzen erop dat de detentie van asielzoekers en de wijze waarop hun asielverzoek behandeld wordt vaak problematisch zijn en dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort: EHRM) zulks ook al heeft aanvaard als zijnde een schending van artikel 3 van het EVRM (zie het arrest van 21 januari 2001, nr. 30696/09, M.S.S. tegen België en Griekenland). De verwerende partij mag zich, volgens verzoekers, niet beperken tot de verwijzing naar het feit dat Hongarije dezelfde internationale verplichtingen heeft onderschreven als België. Zij stellen dat een grondig onderzoek vereist is. Tevens duiden zij er op dat het EHRM heeft gesteld dat van verzoekers geen onmogelijk bewijs kan worden vereist en dat de lidstaten een zorgvuldig onderzoek dienen uit te voeren alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen.

Verzoekers verwijzen naar het rapport van het UNHCR van november 2010 met betrekking tot Hongarije en citeren wat volgt:

“Hungary imposes prolonged periods of administrative detention on asylum-seeker without providing them with effective remedies to challenge such detention. Current practice qualifies as arbitrary detention, as it does not comply with the requirement of Section 55 (3) of the Asylum Law.

712 asylum-seekers were reported to be in detention for the period of January to September 2010.

Experience indicates that asylum-seekers are increasingly kept in administrative detention beyond the legal limit of 15 days and are not released when their case is referred to the regular status determination procedure. Since April 2010, detention of asylum-seekers has become the rule rather than the exception. Only separated children asylum-seekers are not detained.

The Prosecutor General called on OIN to terminate the unlawful practice immediately.

In addition, the US Department of State’s annual human rights report (released in March 2010) explicitly refers to the unlawful detention of asylum-seekers in Hungary. However, no action has been taken to resolve the problem. In fact, proposed amendments to the Asylum Act and the Aliens Act currently discussed by the Parliament clearly seek to legalize current practice. In addition, the Acts will introduce detention for up to 30 days for families with children and separated children and for up to 12 months for all other asylum-seekers. UNHCR has submitted comments to the Parliament on the proposed changes.

(...)

Recommendation: The Government should refrain from imposing prolonged periods of administrative detention of asylum-seekers during which freedom of movement is fully deprived and against which asylum-seekers lack effective remedies. It is furthermore strongly recommended that alternatives to detention be considered for asylum-seekers.”

“Issue 9: Psycho-social support to victims/survivors of torture who suffer from Post Traumatic Stress Disorder

The Government fails to ensure the appropriate support for, treatment and rehabilitation of asylum seekers and refugees who are victims/survivors of torture and who suffer from Post Traumatic Stress Disorder (PTSD). UNHCR is concerned about the Government’s policy of outsourcing indispensable basic services. Some local NGOs provide such services. However, reliance on international or private donors means the sustainability of such projects is uncertain. Recommendation: The Government should take all necessary steps to ensure the appropriate support for and the necessary treatment of asylum-seekers and refugees who are survivors of torture and who are in need of special psychological assistance.”

Voor verzoekers blijkt uit dit rapport dat zij bij hun uitwijzing naar Hongarije zullen worden opgesloten, wat een schending inhoudt van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. De schending van artikel 5 van het EVRM leiden zij af uit het feit dat zij geen toegang zullen hebben tot een procedure om hun invrijheidstelling te vragen. Bovendien heeft het UNHCR over talrijke willekeurige detenties. De schending van artikel 3 van het EVRM leiden zij af uit het gegeven dat ook minderjarige kinderen worden opgesloten. Voorts stellen verzoekers dat hun dochtertje van 14 jaar in Hongarije niet zal kunnen worden opgevolgd, zoals blijkt uit het tweede deel van het geciteerde rapport. Het gebrek aan medische verzorging maakt tevens een schending van artikel 3 van het EVRM uit.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers van oordeel zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gebruik had moeten maken van zijn mogelijkheid om hun asielverzoek te behandelen overeenkomstig artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet.

Op grond van deze bepaling beschikt de minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid om een voordeel aan de asielaanvrager toe te kennen, met name de behandeling van de asielaanvraag in België. Het betreft dus een mogelijkheid en geenszins een verplichting.

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening ("*de soevereiniteitsclausule*") stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "*kan*" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de inhoudelijke beoordeling van een asielverzoek.

Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan op zich geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening hebben aldus dezelfde draagwijdte.

Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

In zoverre verzoekers laten uitschijnen dat een terugkeer naar Hongarije een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM en dat dit juist een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigt, wijst de Raad op wat hierna volgt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekers een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoekers naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekers (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu blijkt dat de zaak van verzoekers in geen geval vergelijkbaar is met de zaak uit het door verzoekers geciteerde M.S.S.-arrest van het EHRM. In de M.S.S.-zaak werd niet onderzocht of de terugleiding van verzoeker een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, zoals door verzoeker werd beweerd en dit enkel en alleen omdat verzoeker niet ter terechtzitting aanwezig was ten tijde van zijn udn-procedure. Verzoeker benadrukte in deze zaak dat het bestuur geen onderzoek had gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. In huidige zaak blijkt dat het bestuur, anders dan in de M.S.S.-zaak, wel degelijk een zorgvuldig onderzoek heeft uitgevoerd. Naar aanleiding van de veroordeling van België door het EHRM stelt de verwerende partij nu duidelijkere vragen aan de verzoekers. Zo blijkt uit het verhoorrappport van verzoekers dat aan verzoekers uitdrukkelijk werd gevraagd *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”*. Dienaangaande verklaarde verzoekster enkel: *“dat was zo afgesproken met de smokkelaar. Wij hadden gezegd dat we heel graag naar België zouden komen.”* Verzoeker verklaarde: *“ik wou daar geen asiel”*. Daarop werd hem gevraagd *“waarom niet”* en hierop antwoordde verzoeker *“Ik wou dat gewoon niet. Ik wou naar hier komen”*. Er werd nogmaals gepolst naar de redenen hiervoor en verzoeker antwoordde *“in dat land waar mijn vingerafdrukken werden genomen, waren veel Pashtoun. Daarom wou ik daar niet blijven.”* Op geen enkel ogenblik hebben verzoekers gewag gemaakt van het feit dat ze ooit werden opgesloten in Hongarije, noch dat zij vrezen voor een willekeurige detentie. Evenmin hebben verzoekers de verwerende partij duidelijk gemaakt dat hun dochtertje medische zorgen nodig heeft en dat zij vrezen dat zij deze niet kunnen krijgen in Hongarije. Verzoeker verklaarde enkel dat hij niet naar Italië wou gaan omdat hij naar eigen zeggen nooit in dat land is geweest. De Raad dient aldus vast te stellen dat verzoekers, niettegenstaande zij de kans hadden om hun concrete situatie in Hongarije toe te lichten, nagelaten hebben om melding te maken van eventuele problemen die zij zouden ondervonden hebben in Hongarije of vrezen te zullen ondervinden in Hongarije.

Pas in hun verzoekschrift geven verzoekers op een zeer algemene wijze weer dat er problemen zijn in Hongarije en dat het arrest in de zaak M.S.S. niet enkel van belang is voor een overdracht naar Griekenland, maar ook voor een overdracht naar ander lidstaten van de Europese Unie, zoals Hongarije.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaalt dat verzoekers geen melding hebben gemaakt van hun wederwaardigheden in Hongarije. Verzoekers hebben geen concrete, op hun individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden naar voren gebracht op basis waarvan hun asielverzoek

met toepassing van artikel 3, tweede lid van de Dublin-II-Verordening in behandeling zou moeten worden genomen. Hun verklaringen bevatten ook geen enkele indicatie waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hun terugkeer naar Hongarije mogelijks een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM, terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers' vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in Hongarije.

Een overheid die over de mogelijkheid beschikt om een voordeel toe te kennen aan een bestuurde, heeft de verplichting om zich uit te spreken telkens haar een daartoe strekkende aanvraag wordt voorgelegd. Derhalve vereist de uitoefening van de in artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet en van de in artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening, bepaalde appreciatiebevoegdheid dat een zorgvuldig optredende vreemdeling een daartoe strekkende aanvraag indient, minstens in principe de specifieke elementen of redenen doet kennen waarom, naar zijn mening de staatssecretaris of zijn gemachtigde toepassing dient te maken van zijn in artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet of in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, besloten appreciatiebevoegdheid. Zoals reeds aangegeven hebben verzoekers niet de minste indicatie gegeven dat hun terugleiding naar Hongarije voor problemen in de zin van artikel 3 van het EVRM zou leiden. De Raad wijst er op dat de regelmatigheid van een bestuur beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van de beoordeling beschikte.

Het is pas voor het eerst in hun verzoekschrift dat verzoekers gewag maken van problemen door te verwijzen naar een rapport van het UNHCR. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduïd geen rekening te hebben gehouden met gegevens die haar niet bekend waren. Zeker nu uit het voorgaande gebleken is dat de stukken van het administratief dossier niet de minste indicatie bevatten van een mogelijks detentie of van de medische problemen en de nodige zorgen van hun dochter van 14 jaar.

Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door *in casu* geen gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule. Evenmin maken verzoekers met hun betoog een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU